

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.504 van 21 februari 2014
in de zaak A. 204.695/X-15.100.**

In zake : 1. Erwin DIRCKX
 2. Mon RUTTEN
 3. Mathieu TEUWEN
 4. Frank BERGHS
 5. Maarten ROSEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kris Wauters
 kantoor houdend te 1170 Brussel
 Terhulpssteenweg 187
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD MAASEIK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de CVA DE WURFELDER BOSSCHEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 april 2012, strekt tot de nietigverklaring van de gemeenteraadsbeslissing van de stad Maaseik van 27 februari 2012 tot goedkeuring van de aanleg van de nieuwe wegenis zoals ingetekend op het verkavelingsplan en het wegenisplan van de verkaveling “De Wurfelderbosschen - fase 1”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 224.937 van 2 oktober 2013 heropent de Raad van State het debat en wordt aan de partijen de mogelijkheid geboden om een aanvullende memorie in te dienen.

De partijen hebben een aanvullende memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 november 2013.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Rams, die *loco* advocaat Kris Wauters verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Sofie Aerts, die *loco* advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verwerende partij en de tussenkomen partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 19 augustus 2009 vraagt de cva De Wurfelder Bosschen aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Maaseik de vergunning voor het verkavelen van gronden gelegen te Maaseik, kadastraal bekend sectie D, nrs. 236/e9, 236/s10, 235/g, 236/x10, 248/x en 249/c. Benevens de verkaveling van gronden in 54 loten beoogt de aanvraag tevens de aanleg van wegenis.

Op 27 februari 2012 beslist de gemeenteraad van de stad Maaseik “[d]e aanleg van de nieuwe wegenis zoals ingetekend op het verkavelingsplan en het wegenisplan van de verkaveling De ‘Wurfelderbosschen – fase 1’ goed te keuren”. Dit is de bestreden beslissing.

Het college van burgemeester en schepenen geeft op 14 december 2009 de verkavelingsvergunning. Na administratief beroep verleent op 20 juni 2012 op haar beurt de deputatie van de provincieraad van Limburg de verkavelingsvergunning.

Het beroep dat eerste, derde en vierde verzoeker tegen deze beslissing van de deputatie instellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wordt bij arrest nr. A/2013/0461 van 6 augustus 2013 verworpen.

IV. Tussenarrest

4. Bij tussenarrest nr. 224.937 van 2 oktober 2013 is het eerste van de drie aangevoerde middelen onderzocht en ongegrond bevonden.

Voorts wordt met betrekking tot het tweede en het derde middel vastgesteld dat drie van de verzoekers – de eerste, derde en vierde – dezelfde middelen ook rechtstreeks aanvoerden in het kader van het beroep dat zij bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen instelden tegen de verkavelingsvergunning van de deputatie van 20 juni 2012 en dat, blijkens een stuk dat na de sluiting van het debat aan de Raad van State werd meegedeeld, de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep bij arrest van 6 augustus 2013 heeft verworpen na de betrokken middelen ongegrond te hebben bevonden.

Met het tussenarrest wordt het debat heropend om de partijen in de gelegenheid te stellen hun zienswijze naar voor te brengen over de weerslag van dit arrest ten aanzien van het tweede en derde middel.

Alle partijen hebben van die mogelijkheid gebruik gemaakt door een aanvullende memorie in te dienen.

V. Onderzoek van het tweede en het derde middel

A. Uiteenzetting van de middelen

5. In een tweede middel betwisten de verzoekers de ontvankelijkheid van de verkavelingsaanvraag, namelijk werd de verkavelingsaanvraag ingediend en afgehandeld op grond van artikel 4.7.12 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), conform de reguliere procedure, terwijl de overeenkomst tussen de stad Maaseik en de verkavelaar een PPS-project betreft en een dergelijk project middels de bijzondere procedure van artikel 4.7.26 VCRO dient te verlopen.

In een derde middel wordt aangevoerd dat de verkavelingsaanvraag werd ingediend door M. Joosten namens de cva Wurfelderbosschen, terwijl de vennootschap enkel vertegenwoordigd mag worden door de bvba “Projectontwikkeling Joosten” en M. Joosten niet getekend heeft in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van die bvba.

De beide middelen handelen, aldus de verzoekers in de laatste memorie, over het feit of het vergunningverlenende bestuursorgaan op een wettige wijze werd gevat om de aanvraag voor de verkavelingsvergunning te kunnen beoordelen. Volgens hen is dat niet het geval en moest de verkavelingsvergunning onontvankelijk worden verklaard. Hierdoor kon de gemeenteraad niet rechtsgeldig gevat worden om een beslissing te nemen over de zaak van de wegen en moet de bestreden gemeenteraadsbeslissing vernietigd worden.

B. Exceptie na tussenarrest

Uiteenzetting van de exceptie

6. Volgens de verwerende en de tussenkomende partij brengt het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen mee dat de verzoekers geen belang meer hebben bij de wettigheidsgrievan die zij in het tweede en derde middel aanvoeren.

Met betrekking tot eerste, derde en vierde verzoeker argumenteren zij dat de verkavelingsvergunning een definitief karakter heeft gekregen en met gezag van gewijsde voor wettig moet worden gehouden. Uit het arrest volgt dat de vergunningverlenende overheid op een rechtsgeldige wijze was gevat om over de aanvraag van een verkavelingsvergunning te oordelen. De bedoelde verzoekers hebben tegen het arrest geen cassatieberoep aangetekend en hebben geen belang erbij om dezelfde vermeende onwettigheden te hernemen bij het aanvechten van de gemeenteraadsbeslissing inzake de zaak van de wegenis.

Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 222.749 van 6 maart 2013, konden de twee andere verzoekers in de huidige procedure eventueel een onwettigheidsexceptie hebben opgeworpen tegen de verkavelingsvergunning, ook al was het annulatieberoep ertegen door de Raad voor Vergunningsbetwistingen afgewezen. Zij hebben dat evenwel niet – tijdig – gedaan. Bijgevolg kunnen ook zij niet meer ontvankelijk wettigheidsgrievan aanvoeren tegen de verkavelingsvergunning om daaraan gevolgen te zien verbinden voor de rechtsgeldigheid van de gemeenteraadsbeslissing over de zaak van de wegenis.

Beoordeling

7. Of de exceptie al dan niet gegrond is wat eerste, derde en vierde verzoeker betreft, vertoont voor de oplossing van het geschil geen belang en

behoeft dan ook geen antwoord. Hierna blijkt immers dat de exceptie alleszins verworpen moet worden in zoverre ze tweede en vijfde verzoeker viseert.

8. Wat tweede en vijfde verzoeker betreft gaat de exceptie er ten onrechte van uit dat zij niet de onwettigheid van de verkavelingsvergunning hebben opgeworpen ten laatste in hun aanvullende memorie.

Nochtans betreffen het tweede en derde middel wezenlijk de ontvankelijkheid van de verkavelingsaanvraag en stellen ze aldus reeds als zodanig impliciet de onwettigheid van de verkavelingsvergunning aan de orde. Bovendien vermeldt het verzoekschrift uitdrukkelijk “[d]at in die omstandigheden geen verkavelingsvergunning kan afgeleverd worden” en dat een verkavelingsaanvraag die nooit werd ingediend “onmogelijk verleend [kan] worden”. In lijn hiermee wordt in de laatste memorie bevestigd dat de middelen “handelen over het feit of het vergunningverlenende bestuursorgaan op een wettige wijze werd gevat teneinde de aanvraag voor de verkavelingsvergunning te kunnen beoordelen”, dat dit niet het geval is, en dat vermits de verkavelingsvergunningsaanvraag op onwettige wijze werd ingediend, ze onontvankelijk diende te worden verklaard.

9. De exceptie is dus zonder feitelijke grond wat tweede en vijfde verzoeker aangaat. Er is bijgevolg hoe dan ook reden tot een verder onderzoek van het tweede en derde middel.

C. Verder onderzoek van de middelen

10. Blijkens het auditorsverslag hebben de in het tweede en het derde middel aangevoerde onwettigheden geen betrekking op de voorwaarden waaraan de verkavelingsaanvraag moet voldoen wat het deel betreft in verband met de zaak van de wegen. Geconcludeerd wordt dat de aangevoerde gebreken die aan de verkavelingsaanvraag zouden kleven “als zodanig, dan ook niet de wettigheid aan[tasten] van de door de gemeenteraad genomen beslissing omtrent de zaak van de wegen”.

11. In de laatste memorie antwoorden de verzoekers dat aangezien de aanvraag van de verkavelingsvergunning op onwettige wijze werd ingediend, de aanvraag op straffe van schending van de openbare orde onontvankelijk moest worden verklaard. Dit houdt volgens hen in dat de gemeenteraad niet rechtsgeldig gevat kon worden om een beslissing te nemen over de zaak van de wegen.

12. Artikel 4.2.17, § 2, VCRO schrijft voor wat volgt:

“Indien de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnerwege kan worden verleend, dan neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag.

De gemeenteraad beslist uiterlijk op de tweede raadszitting waarop de zaak van de wegen geagendeerd is, zoniet wordt de beslissing over de wegenis geacht ongunstig te zijn.”

13. Het is niet betwist dat in dezen het vergunningverlenende bestuursorgaan effectief van oordeel was dat de verkavelingsvergunning wat hem betrof kon worden verleend, noch dat het dossier van de aanvraag de in het besluit van de Vlaamse regering van 29 mei 2009 ‘betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een verkavelingsvergunning’ bedoelde gegevens of stukken bevatte die specifiek vereist zijn ingeval de verkavelingsaanvraag de aanleg van nieuwe verkeerswegen, de tracéwijziging, verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen omvat.

De wettigheid van de beslissing die de gemeenteraad in die omstandigheden overeenkomstig het geciteerde voorschrift op grond van haar autonome bevoegdheid met betrekking tot de zaak van de wegen neemt, wordt niet beïnvloed doordat de vergunningverlenende overheid de aanvraag beweerdelijk ten onrechte niet als onontvankelijk heeft verworpen, zelfs al zou deze onontvankelijkheid van een verkavelingsaanvraag, zoals de verzoekers beweren, de openbare orde aanbelangen.

14. De in de middelen aangevoerde onwettigheden kunnen niet tot de vernietiging van de bestreden gemeenteraadsbeslissing leiden. Bijgevolg worden ze verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 875 euro, ieder voor een vijfde.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig februari 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust